

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

268. Sub qua die ponatur consensus hic formalis præstitus, & quomodo præstitus probetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

licetiam gestus contra stylum, ut Cravett. *conf.* 201. n. 19. & 20. Gig. *respons.* 22. n. 8. Alciat. *conf.* 220. in *fine*. apud Paris. n. 49. Regula autem requirit consensum praestari expresse, & sic praestandum esse, est de stylo receptum, & sequitur, hunc stylum servandum esse tanquam legem. Paris. n. 47. Hinc jam quoad expeditionem literarum & abdicationem juris à resignante, non esse validum consensum, qui colligitur ex porrectione supplicationis, ait Paris. *cit.* q. 8. n. 28. Neque sufficiens est consensus, qui appellatur parvus, seu praestitus parva data; cum hic remaneat penes partes. Paris. n. 29. Porro licet, dum constaret, consensum illum sic nulliter fuisse praestitum, in revalidatione requiritur novus consensus. Paris. *num.* 54. de quo plura q. seq. dum tamen aliud non constat, praesumitur in expeditione literarum intervenisse consensus bonus. Paris. n. 55. citans Caputaq. *decis.* 313. p. 1. in principio. semper enim capitur praesumptio pro validitate actus, juxta notat. in l. quoties. ff. de verb. signif. & l. quoties. ff. de reg. juris, ita ut haec praesumptio, quod actus valeat, praefertur aliis praesumptionibus, ut Decius in l. postquam liti. n. 23. c. de pactis. Paris. n. 56. & 57. Et certe praesumitur pro Notariis Camerae & aliis Officialibus, dum hi non receperunt consensum nisi bonum, & non permisissent fieri expeditionem literarum. Paris. *num.* 59. Idque multo magis, si literae jam à multo tempore erant expeditae: consensus siquidem requisitus ad validitatem actus ex spatio longi temporis praesumitur intervenisse. Paris. n. 60. citans Mascard. de prob. *conclus.* 417. & plurimos alios; tempus autem longum, ut praesumatur consensus, est 10. annorum. Paris. *num.* 62. citans Mascard. ubi antea. Lamb. de jurep. l. 1. q. 9. p. 1. *num.* 107. &c.

Quaestio 267. An, dum litera provisionis sunt reformanda, sufficiat consensus formalis legitimus jam praestitus, an requiratur novus, & contra dum consensus hic praestitus fuit nullus, post expeditionem revalidari queat?

Respondeo ad primum: Si de consensu (intelligit legitime semel praestito) facta fuit expeditio literarum, opus non est novo consensu; sed potest rursus sub eodem consensu fieri nova expeditio super nova gratia. Lott. l. 3. q. 16. n. 57. ita ut, si propter defectum aliquem actus sit nullus, defectus tolli possit per reformationem prioris supplicae, vel per novam provisionem in vim prioris consensu. Lott. *ibid.* n. 56. Paris. l. 8. q. 8. n. 63. citans Mohed. *decis.* 60. quae incipit: si eadem parte. *cit.* de renunc. ubi is ait: quod practica est, ut signata supplicatione consensus praestetur in Camera vel Cancellaria; & postea expeditantur Bullae, in quibus, si aliquis defectus est, tunc fit reformatio ad primam supplicationem, vel nova provisio tollens defectum, pro expeditione sufficit primus consensus &c. Loquitur autem Paris. de consensu simplici & puro (quem n. 66. ait dici illum, quoties fuit praestitus juxta formam supplicationis, & contenta in supplicatione concernunt validitatem resignationis, & tendunt ad corroborationem voluntatis renunciantis) ed quod consensus simplex & purus, sive si consensus est simpliciter praestitus, praesumitur durare juxta l. eum, qui voluntatem. ff. de prob. & c. majores, de bepniss. & Put. *decis.* 252. n. 7.

P. Laurent, Fort. Benef. Tom. III.

l. 3. Paris. n. 64. & 65. secus vero esse, ait Paris. in *fine.* n. 65, si consensus non sit simplex, sed ad certum actum, v. g. si sit sub reservatione regressus. Unde subjungit *num.* 67. & 68. Si duae supplicationes ejusdem datae reperiantur, in quarum una reservatur resignanti regressus, in alia vero non; & postea vero resignatarius consensit juxta formam supplicationis sub tali data, referendum hunc consensum juxta *decis.* Rora in *Abulensi parochial.* ad supplicationem, in qua regressus non erat reservatus; quia is, qui habet regressum, debet probare consensum, quem quia non probat concludenter, cum is referri possit ad aliam supplicationem, illi supplicationi standum.

2. Respondeo ad secundum: Dum consensus praestitus in vim dictae regulae 45. Cancell. est nullus, quia v. g. praestitus per procuratorem non idoneum, potest revalidari post expeditionem literarum, v. g. quia procurator legitimus, vel ipse Dominus consentit legitime. Eo quod ubi consensus requiritur in aliquo actu, sufficit, quod quomodocumque praestetur; adeoque sive sequatur, sive precedat, actus est validus, argumento c. una. & c. suggestum. de jurepatr. Paris. *cit.* q. 8. n. 104. & 105. citans pro hoc Sarn. ad reg. de infirmis, q. 26. *column.* 2. Put. *decis.* 268. n. 2. l. 3. Caputaq. *decis.* 205. l. 1. Cassad. *decis.* 1. nu. 4. & *decis.* 3. de renunc. & Rot. in *Segobienf. de Villa castri.* 17. Octobris. 1552. teste Caputaq. *decis.* 175. p. 2. Neque his obstat primò c. auditis. de elect. ubi doctores omnes colligunt ex illo textu, consensum nihil operari, quando actus est nullus, maxime, quando hic consensus supervenit tempore non congruo; quia id speciale est in electione, ob rationem ibi tradi solitam à doctoribus. Paris. n. 101. junctio n. 105. in *fine.* Neque ob stare videtur, quod consensus de stylo requiratur ante expeditionem literarum; quoties autem requiritur aliquid per prius & posterius, videtur hoc ipsum datum pro forma, & formam non servatam actus corrumpit: nam respondet Paris. n. 108. formam illam, quod consensus debeat precedere expeditionem literarum, respicere ipsos expeditores, non autem partes, quae illas expediti volunt; unde & regula illa non fit de dandis. citat pro hoc Caputaq. *decis.* 175. n. 4. & 5. Subdit tamen Paris. *cit.* n. 108. si consensus absolute non fuisset praestitus, se credere, consensum supervenientem expeditioni literarum non revalidaturum resignationem; ed quod hic consensus requiratur formalis, & per consequens à principio debet intervenire.

Quaestio 268. Sub qua die ponatur consensus hic formalis praestitus, & quomodo praestitus probetur?

Respondeo ad primum: Consensum hunc retrahitur ad tempus datae supplicationis, etiam si sit praestitus longo tempore post. Paris. l. 8. q. 8. n. 111. citans Sarn. *decis.* 20. l. 1. Caputaq. *decis.* 206. l. 1. &c. Unde dicitur, quod data consensu praestiti non attendatur, licet necessarius sit pro expeditione literarum; cum ex tunc, scilicet ex tempore datae supplicae dicatur fieri resignatio. Unde dicitur in literis: *hodie in manibus nostris resignavit: & ponitur tempus datae supplicae.* Paris. n. 112. ex Crescent. *decis.* 210. in *fine.* l. 1. Quod si quis porrexit supplicam; quae fuit signata, & dein fecit aliam resignationem, si dein consensit primae supplicae signatae, consensus retrahitur ad diem da-

M 3

ra illius, & consequenter tenet illa. Si verò confensit secundæ resignationi seu supplicæ, & nondum confensit primæ, confensus non potest retrahari ad datam primæ. Addit quoque Paris. n. 115. non retrahari consensum ad diem datæ, quoties id esset cum præiudicio tertii; citat pro hoc Put. decis. 268. n. 3. l. 3. verum circa hæc reflectendum, quæ q. 265. num. 9. ex Lott. dicta, nempe hodie esse stylum, non prius adijcendi consensum à tergo supplicæ signatæ, quam ille sit extensus in Cancell.

2. Respondeo ad secundum: Non sufficere semiplenam probationem, qualis esset per testes de publica voce & fama, sed requiri plenam; eò quod talis probatio non sit difficilis. Paris. cit. q. 8. num. 76. juxta decis. Rot. in Camaricens. Canonicas. S. Gangarici. 8. Junii. 1552. Verè igitur probabitur, si in bullis provisionis fiat de hoc mentio, prout requiritur de stylo, Paris. nu. 82. ex Put. decis. 368. nu. 3. l. 2. Addit tamen Paris. num. 80. consensum hunc præstitum probari posse ex dicto Notarii Cancellariæ & testium, uti & n. 83. visis literis renunciationis, præsumi hunc consensum præstitum; cum aliter literæ non fuissent expeditæ; eò quod præsumendum sit pro Notariis, & sic aliter asserent incumbere onus probandi.

Questio 269. An, & qualiter, & in quibus casibus derogetur dicta regula 45. de extendendis consensibus?

1. Respondeo ad primum: quamvis Paris. cit. q. 8. nu. 121. dicat huic regulæ regulariter non derogari, ait tamen Lott. l. 3. q. 16. n. 59. facillimè derogari huic regulæ; eò quod, ut dictum aliàs ex eodem, consensus hic formalis, de quo in regula hac, respectu substantiæ gratiæ reputetur veluti quid superinductum pro executione actûs perfecti & absoluti.

2. Respondet quoque ad secundum Paris. loc. cit. n. 122. quod derogatio debeat esse nominatim & expressa; eò quod regula Cancellariæ habeant decretum irritans: citat pro hoc Felin. in c. nonnulli. n. 7. de rescript. Caslad. decis. 38. n. 11. super reg. Sarn. in proem. regula juris. q. 5.

3. Respondeo ad tertium: casus, in quibus derogatur huic regulæ sunt primò: quoties beneficium confertur absenti cum reservatione pensionis; posse enim Papam reservare pensionem absque consensu beneficiati communiter receptum est, & resolutum in Rota Chok. ad hanc reg. num. 47. restans, vidisse se id factum à Paulo 5. in certo Canonatu derogando huic regulæ. Paris. cit. q. 8. n. 118. Verumtamen, ut ait Lott. l. 1. q. 35. nu. 72. consensui primo seu causali (sic dicto, ut Lott. ib. n. 69. quia per modum causæ tam in supplicatione, quam in literis narratur, & sic super eo radicitur gratia) minime unquam derogat Papa (et si possit, in his enim non est questio de potestate, sed de voluntate & usu) imò tantum absit, ut isti primo consensui deroget, ut etiam talis derogatio prorsus sit impracticabilis, ita ferè ibid. Lott. Secundò: quoties resignatur in favorem minoris absentis; tunc enim derogatur dictæ regulæ, & Papa contentatur non præstito consensu minoris, adeoque resignatio illa annullari nequit ob non præstitum à resignatario consensum. Chok. loc. cit. Paris. n. 120. Verumtamen non in his solum casibus derogatur huic regulæ, ait Lott. loc. cit. n. 59. sed et-

iam in aliis passim, ut videre est ex decis. Rota. 396. p. 7. divers.

Questio 270. An resignans possit repetere beneficium resignatum, & ad illud regredi, intelligendo hoc non de regressu, qui datur post mortem, vel cessionem resignatarii, vel quia hic reservatus fuit in resignatione; de hoc enim agetur infra, ubi de resignatione sub reservatione regressus, vel quia daretur ex nova causa, puta, dum beneficium resignato iterum vacante quis ad illud eligeretur, præsentaretur, aut aliter de eo provideretur (posse enim talem novam causam intercedente illud repetere, & ad illud regredi certum videtur, & quotidie præcogatur de stylo communi & recepto; & juxta doctores omnes in c. 2. de renunc. Paris. l. 1. q. 13. n. 43. idque etiam si jurasset quis simpliciter, se nolle tale beneficium repetere juxta cit. c. 2. de renunc. & gl. in c. ad nostram. de iurejurando. Paris. cit. q. 11. n. 45. eò quod iuramentum non extendatur ad ea, de quibus non fuit cogitatum. c. clericus. de iurejur. & ibi auctores. Item regulariter non extenditur ad ea, qua superveniunt, ut gl. in cit. c. ad nostram. Paris. à n. 46. quod tamen non procedere, dum quis ob crimen resignavit, tradit Paris. loc. cit. n. 51. juxta doctores in c. nisi, de renunc. uti nec de Episcopo renunciante, ut monachus fiat. Paris. ibid. n. 52. citans Major. de irreg. l. 3. c. 6. n. 7. & doctores in c. post translationem. de renunc.) sed intelligendo questionem de eo regressu, qui fieret resignatario vivente, & non sponte cedente, aut aliàs post resignationem simplicem beneficio necdum collato?

Respondeo negativè: (intelligendo nimirum, dum renunciatio fuit perfecta eo modo, ut dictum q. præced.) constat ex c. periculosum. 7. q. 1. ubi dicitur: quàm periculosum sit in divinis rebus, ne quis cedat iuri suo, scriptura S. declarat: dum in Genesi Esau primatum suum inde perdidit, nec recipere ideo postmodum potuerit, quod semel cessit &c. & ibi gl. v. quam. Gemin. Turcrem, & alii passim. Item ex c. transmissa. c. de renunc. & ibi Butrio num. 1. Abb. Bald. & alii communiter; & c. si reprobendam, ad renunc. in 6. & ibi auctores Paris. l. 1. q. 13. n. 1. citans C. Paris. conf. 135. n. 2. vol. 4. Rebuff. conf. 192. n. 4. Ratio quoque patet, quia resignans abdicavit à se omne jus, quod habebat. Ad hæc illud & variatio, quæ contingit in tali repetitione & regressu, prohibetur maxime viris Ecclesiasticis. c. cum autem. de iurep. c. publicato. de elect. Paris. loc. cit. à n. 2. Et cum, quod à principio est voluntarium, ex post facto efficitur necessarium, reg. quod semel. de reg. juris, in 6. resignans beneficium, quod à principio non cogebatur resignare, voluntarie resignatum non potest repetere. Paris. n. 7. atque ita petenti restitutionem beneficium obstat exceptio spontaneæ renunciationis. c. super hoc. de renunc. Paris. n. 34. defectus namque notorius proprietatis (qualem notorium defectum proprietatis beneficii